

LUNDS
UNIVERSITET

Från oro till medborgarengagemang
Hur civic culture och emotionellt engagemang formar föräldrarörelsen
Ki-DS Bättre Digital Barndom

Författare: Tuva Holmberg

Institutionen för kommunikation och medier, Lunds Universitet

MKVK04, HT25

Handledare: Helena Sandberg

Examinator: Fredrik Miegel

Abstract

Denna studie undersöker hur föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom skapar och mobiliserar medborgarengagemang i digitala miljöer. Utifrån Dahlgrens teori om *civic culture* och Papacharissis begrepp affektiva offentligheter undersöks hur oro om barns digitala vardag leder till en gemensam handling. Studien baserar sig på en kvalitativ innehållsanalys och en fallstudie av Ki-DS kommunikation på Instagram samt poddar och deras webbsida. Analysen utgår från Dahlgrens sex dimensioner: *kunskap, värderingar, tillit, arenor, praktiker och identiteter*. Resultatet synliggör att Ki-DS konstruerar engagemang genom att använda känslomässiga berättelser tillsammans med att förmedla kunskap, vilket bidrar till att framställa kollektiva värderingar, identiteter och praktiker hos föräldrar. Sociala medier fungerar som bärande arenor där erfarenheter driver politik och affekt och där tillit och gemenskap utvecklas till en mobilisering. Studien synliggör hur emotionellt engagemang och civic culture samspelar i utvecklingen av medborgarengagemang och lyfter fram föräldrarörelsens mening i ett samtida medielandskap.

Nyckelord: *civic culture, civic engagement, sociala medier, föräldrarörelser, digital mobilisering*

1. Inledning.....	3
1.2 Syfte och frågeställning.....	5
2. Forskningsöversikt.....	5
2.1 Civic Culture och medborgarengagemang.....	5
2.2 Sociala rörelser.....	6
2.3 Min positionering.....	7
3. Teoretiskt ramverk.....	7
3.1 Affektiva offentligheter och digital mobilisering.....	7
3.2 Civic Engagement.....	8
3.3 Nätverkssamhället.....	11
4. Metod och material.....	11
4.2.1 Vad är fallet ett fall av?.....	12
4.3 Kvalitativ innehållsanalys.....	13
4.4 Empiriskt urval.....	13
4.5 Etiska reflektioner.....	13
5. Analys.....	14
5.1 Val av analysmodell.....	14
5.2 Arenan Instagram Ki-DS.....	14
5.3 Värderingar.....	17
5.4 Identiteter.....	19
5.5 Praktiker.....	22
5.6 Kunskap.....	23
5.7 Tillit.....	26
6. Diskussion och slutsatser.....	27
7. Referenslista.....	31
8. Bilagor.....	33

1. Inledning

Politiskt och socialt engagemang har under de senaste årtionden utvecklats till allt fler föränderliga uttryck, allt från massmobiliseringar där medborgare går ut på gatorna till mer vardagliga och medierade former av deltagande. Under 1960-talet fram till 1970-talet genomsyrades det offentliga livet i USA och Västeuropa av stora proteströrelser som exempelvis medborgarrättsrörelsen, feministiska rörelsen samt queerrörelsen. Rörelserna uppmärksammade hur en gemensam handling, för det mesta genom dåtidens medier och offentliga rum, kunde utmana pågående maktordningar och genomföra faktiska politiska och juridiska skillnader (Dahlgren, 2023, s.54-58). Trots det, så var engagemanget inte helt sammanhållande och inte heller helt utan konflikter, vilket ledde till interna stridigheter och olika strategier föll samman inom rörelserna, trots att bilden av rörelserna utåt sett var positiv (Dahlgren, 2023, s.54).

När de omfattande rörelserna avtog i mitten av 1970-talet utvecklades istället en oro för medborgarnas ökade avstånd till politiken och den uppfattade bristen på påverkan. Forskare visade på olika tendenser på uppgivenhet samt olika strukturella svårigheter, även om människor fortsatte engagera sig genom medier (Dahlgren, 2023, s.59-61). Engagemanget försvann inte helt, men utvecklades till ett engagemang i nya frågor och nya varianter av mobilisering växte fram där vardagens praktiker, identiteter och medieteknologier fick en större betydelse för hur engagemang formulerades och utfördes (Dahlgren, 2023, s.62-63).

Internets roll kom att få en viktig roll i början av 2000-talet. Allt eftersom ”den nya media” växte fram konstaterades det att åsikter, information och analyser kunde spridas genom den nya media. Internet eller webben är inte bara en politisk form, utan också en social form. Den sociala formen är en ny typ av form som spelar en viktig roll i uppbyggnaden av olika typer av samhällen. De sociala banden som webben skapar ska inte ses utifrån konventionella ekonomiska och sociala analyser. Det som är att betraktas som en social form på Internet är själva spridningen; det vill säga den obegränsade interaktionen som består av olika engagemang, som i sin tur utvidgar sig till andra typer av engagemang. Internet eller webben ger uttryck för offentliga åsikter som är märkbara, nästan som om de vore i ett fysiskt format. Enligt Rosanvallon kan ”alla” delta på Internet och ”ingen” kan kontrollera resultatet (Rosanvallon, 2008, s.67-68).

Även bloggar sprider Internets övervakande makt i oändlighet, och mer organiserade sajter söker ständigt användarinteraktion. Denna omvandling kan ses som en metafor för vad internet håller på att göra med den politiska ordningen, nämligen att skapa ett öppet utrymme för insyn och utvärdering (Rosanvallon, 2008, s.70).

Ki-DS Bättre Digital Barndom är en ideell, politisk obunden gräsrotsdriven organisation, som strävar efter att skapa en tryggare och en mer jämlik och rättvis digital barndom för barn, med fokus på barns användning av smartphones och sociala medier. Organisationen skapades som ett upprop, en oro, den 4 juli 2024, inspirerad av det internationella initiativet *Smartphone Free Childhood*, som sedan har vuxit och spridit sig snabbt med hjälp av media i samhällsdebatten. Ki-DS stöttar föräldrar, skolor och samhället i att konstruera normer kring barns användning av smartphones med fokus på att barns behov ska sättas före teknikens möjligheter (Ki-DS.org).

Organisationens vision är att barn ska använda digital teknik baserat på sitt eget bästa och missionen innefattar att stärka föräldrar och skolor med kunskap och material för att öka förståelsen och dialogen kring digital barndom. Deras mission är också att påverka beslutsfattare och teknikföretag och få dem att fokusera på barns digitala säkerhet. Värdegrunden bygger på ett barns rätt till en barndom som är fri från ständig tillgänglighet. Målet är att skjuta upp vid vilken ålder barn ska få sin första smartphone och få tillgång till sociala medier, men målet är också att uppmuntra till mobilfria skolor och bidra till lek och ansvar i fysiska miljöer (Ki-DS.org).

Ki-DS initierade också den så kallade Föräldrapakten, som är ett initiativ där föräldrar frivilligt ger ett löfte om att inte ge en smartphone till sina barn förrän de är minst 14 år. Budskapet är att konstruera en säker digital uppväxt och sänka sociala påtryckningar. Föräldrapakten utgör ett symboliskt och praktiskt redskap som illustrerar frågan om barns digitala hälsa, för samman likasinnade föräldrar och stöttar genom tips, lokala grupper och kommunikationshjälpmedel (Ki-DS.org).

Ki-DS grundades och drivs av ett team med erfarenhet och kompetens inom kommunikation, olika typer av forskning och psykologi. De skapar gemenskap genom de sociala medieplattformarna Instagram, LinkedIn, Facebook-och WhatsApp grupper där föräldrar kan

diskutera och få stöd. Sociala medier används i synnerhet för mobilisering och genom dessa kanaler stärker Ki-DS sitt engagemang (Ki-DS.org).

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med studien är att undersöka föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom utifrån att förstå medborgarengagemang från Dahlgrens teorier om civic culture samt Papacharissis teori kring emotionellt medborgarengagemang. För att uppnå syftet har följande frågeställningar formulerats.

- Hur förmedlar Ki-DS information utifrån emotionellt medborgarengagemang i enlighet med Papacharissis teori?
- Hur förstås Ki-DS utifrån civic culture?

2. Forskningsöversikt

I följande avsnitt presenteras tidigare forskning som bedömts vara relevant för studien. Forskningen visar att medborgarengagemang i allt högre grad formas i digitala medier, där traditionella föreställningar om ett engagerat deltagande och formella politiska arenor utmanas. Vikten av vardagspraktiker, känslor och sociala relationer är centrala komponenter i samtida civic culture forskning. Avsnittet om sociala rörelser sammanfattar en beskrivning av olika rörelser på hur de organiseras och sprider kollektiv handling. Avslutningsvis så presenteras den aktuella positioneringen i förhållande till det framförda forskningsfältet.

2.1 Civic Culture och medborgarengagemang

En vetenskaplig artikel av Park, Lee, Notleyb och Dezuanni belyser sambandet mellan mediekunnighet, digital interaktion och Civic Engagement. Artikeln betonar att kritisk medieförståelse och ett aktivt deltagande i digitala miljöer är avgörande för utvecklingen av en fungerande medborgarkultur i ett digitaliserat samhälle. Civic culture förstås därmed som något som kontinuerligt formas genom individers förmåga att navigera, tolka och delta i medielandskapet (Park m.fl. 2023 s. 250–261).

En annan passande studie är Fredrik Miegels och Tobias Olssons studie, som tar upp hur känslor, identitet och vardagskultur är centrala för ett politiskt engagemang. Författarna hävdar att politiskt deltagande ofta tar sin utgångspunkt i personliga erfarenheter, moraliska

övertygelser och sociala relationer snarare än i institutionella sammanhang. Det politiska förstås därmed som något som uppstår i vardagen och som är nära kopplat till människors känsloliv, vilket utmanar traditionella uppdelningar mellan privat och offentligt. Passion, moral och personliga erfarenheter formar medborgares vilja att engagera sig (Miegel & Olsson, 2013, s.5–19).

I en vetenskaplig artikel av Brennan belyser författaren hur digitala medier omformar sättet hur människor mobiliseras och deltar genom att förändra nätverksstrukturer, ta bort hinder för deltagande och skapa nya normer för kollektiv handling. Artikeln länkar till och utvecklar flera klassiska teorier om medborgarengagemang och politisk kultur, såsom Putnams idéer om att digitala plattformar ökar möjligheten till ”bridging”, dvs löst kopplade nätverk som gör mobilisering snabbare och skapar polarisering (Brennan, 2018, s.65-78). Studien tar också upp Habermas forskning om hur digitala medier skapar nya offentliga arenor (nätpublika sfärer) som möjliggör bredare diskussioner vilka leder till fragmentering och kommersialisering av det offentliga. Detta kan leda till nya spänningar, mellan snabb mobilisering och ett hållbart medborgarengagemang (Brennan, 2018 s.76–81).

2.2 Sociala rörelser

Tidigare forskning om sociala rörelser och digital mobilisering synliggör hur gemensamma protester och deltagande förändras i takt med digitala mediers utveckling.

Ett uppmärksammat exempel på digital mobilisering är rörelsen den arabiska våren. I den vetenskapliga artikeln “Social media and political protest mobilization: unveiling the dynamics of the arab spring 2.0” analyserar Al-Qteishat (2024) sociala mediers roll i den politiska rörelsen. I artikeln tas det upp att forskare fortfarande diskuterar hur stor påverkan sociala medier har. Många påstår att plattformarna Facebook och Twitter var betydande hjälpmedel för demonstranterna, vilket ledde till en mobilisering och en organisering av protester i hela regionen (Al-Qteishat, 2024, s. 34538). Sociala medier revolutionerade protesterna, då de på så sätt ökade rörelsens kommunikationshastighet och interaktivitet.

Ett annat omtalat exempel på en rörelse som fick stor spridning via sociala medier är #MeToo. I den vetenskapliga artikeln “Viral feminism: #MeToo networked expressions in feminist Facebook groups” analyseras hur rörelsen fick en sådan stor spridning och hur den organiserades med hjälp av digitala nätverk framför allt i feministiska Facebook-grupper

(Roth-Cohen, 2022, s.1695). Rörelsens uppkomst kommer från Tarana Burkes arbete från 2006. I Burkes rörelse lyfts sexuellt våld fram. Hashtagen fick stor spridning 2017 i anknytning till avslöjandet av den amerikanske filmproducenten Harvey Weinstein övergrepp (Roth-Cohen, 2022, s.1695). Under en dag användes hashtagen ungefär 500 000 gånger på Twitter och 12 miljoner gånger på Facebook, vilket innebär att #MeToo blev en av de mest genomgripande rörelserna i modern tid (Roth-Cohen, 2022, s.1696). I Roth-Cohens vetenskapliga artikel synliggör hon hur hashtagen framställdes i Israel samtidigt som hon visar hur rörelsen fungerade digitalt. Hon visar hur kvinnor i feministiska Facebookgrupper använde digitala medier för att dela med sig av egna berättelser, skapa lojalitet och motstånd mot sexuella övergrepp (Roth-Cohen, 2022, s.1697). I studien visar hon att dessa digitala rum har bidragit till en affektiv mobilisering, där känslor som ilska och sorg har drivit deltagandet framåt. Detta visar alltså ett exempel på hur sociala medier framställer förutsättningar för sociala rörelser i dagens samhälle.

2.3 Min positionering

Denna uppsats utvecklar tidigare forskning genom att utgå ifrån svenska föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom. Till skillnad från studier som främst betonar strukturella förutsättningar såsom mediekunnighet eller generella former av digitalt deltagande, analyserar min uppsats hur emotioner, berättelser och kollektiva erfarenheter används som politiska resurser i Ki-DS kommunikation. Genom att studera Ki-DS som ett uttryck för både emotionellt medborgarengagemang och civic culture bidrar uppsatsen till en fördjupad förståelse av hur personliga erfarenheter leder till ett medborgarengagemang och hur digitala plattformar möjliggör dessa.

3. Teoretiskt ramverk

3.1 Affektiva offentligheter och digital mobilisering

I boken "Affective Publics: sentiment, technology and politics" beskriver Papacharissi (2014) begreppet affektiva offentligheter ("affective publics"). Den beskriver hur känslor som ilska, rädsla, förhoppningar och upprördhet spelar en väsentlig roll i hur människor förenas, samtalar med varandra och mobiliseras politiskt i den digitala omgivningen. Offentligheter skapas inte bara utifrån rationella resonemang, utan också via delade känslouttryck som syns i de digitala plattformarna (Papacharissi, 2014, s.9).

Papacharissi undersöker hur digitala medier framställer synlighet för exkluderade röster genom det som kallas för *nätverkande allmänheter*. De här grupperna förenas genom affektiva flöden, alltså känslor som sprids och konstruerar en kollektiv energi av händelser. Digitala medier i sig gör inte det mer demokratiskt, däremot kan de hjälpa människor återupptäcka sociala band och mobilisera medborgerliga engagemang (Dahlgren, 2009, s.8-9). Affekt är en kedja mellan tanke och handling som en slags rå energi som kommer före medvetna emotioner. Papacharissi beskriver affekt som pre-personell intensitet, det vill säga en kraft som har en påverkan på hur kroppen kan reagera i sociala kontexter (Papacharissi, 2014, s.12-14). Den här kraften sprids via sociala medier genom något som kallas för emotionell smitta, där engagemang och emotioner blandas mellan människor och konstruerar kollektiva reaktioner, trots att man inte känner varandra (Papacharissi, 2014, s.15-16).

Affekt hänger ihop med tid och teknik. Den är förknippad med specifika viktiga tillfällen ("Kairos") som kan medföra förändring. Den virtuella och verkliga världen blandas samman och affekt utgör en förbindelse mellan olika sinnen och miljöer, vilket leder till att rörelser kan sprida sig snabbt (Papacharissi, 2014, s.14-16). När affektiva flöden sprids på sociala medier skapas affektiva allmänheter, grupper som inte är formellt ordnade förenas genom känslornas styrka. De här grupperna kan utmana makt då känslor är omöjliga att förutsäga och svåra att få uppsikt över med hjälp av traditionella strategier. Affekt framställer hur människor blir mer medvetna om orättvisor och ger dem styrka att framträda (Papacharissi, 2014, s.18-24).

Papacharissis teorier kring affektiva offentligheter och digital mobilisering bidrar till att just förstå affektiva offentligheter och medborgarengagemang i studien. Papacharissi illustrerar hur digital mobilisering drivs av känslor, narrativ och personliga kompetenser som delas i de digitala miljöerna och därigenom skapar engagemang. Detta perspektiv kan användas för att analysera hur föräldrar mobiliserar genom känslor som rädsla, frustration vad gäller ansvar kring barns skärmanvändning, där affekter utgör en samling av styrka i stället för fakta eller forskning.

3.2 Civic Engagement

I boken "Media and political engagement: Citizens, communication and democracy" skriver Dahlgren om hur politisk aktivitet och medborgerligt engagemang framställs av resurser och praktiker i människors vardagsliv (Dahlgren, 2009, s.149). Engagemang är inget som inträffar

utanför ens vanliga liv, utan det formas av de förhållanden, resurser och vanor (habitus) man har. Det innebär att hur du engagerar dig, är beroende av hur ditt liv ser ut för övrigt (Dahlgren, 2009, s.149). Engagemang kan också ses som en "social agency", det vill säga förmågan att handla och påverka sin omgivning. Internet ger oss redskap för att göra detta beteende mer effektivt. Digitala plattformar som Facebook och YouTube har konstruerat enorma världsomfattande nätverk där människor kan hitta likasinnade personer och skapa egna grupper (Dahlgren, 2009, s.152). En viktig funktion är att man kan skapa stängda grupper och definiera vilka som ska ingå i gruppen. Detta teoretiska begrepp används för att analysera hur digitalt engagemang utvecklas. Teorin appliceras på hur föräldrars "oro kring barns skärmanvändning" förändras till ett engagemang via olika digitala plattformar, där föräldrar engagerar sig, delar med sig av erfarenheter och framställer gemenskap. Dahlgrens synsätt används därför för att förstå hur digitala plattformar fungerar som en möjlighet för att förstärka handlingsförmåga och mobilisering, istället för enskilda plattformar för politisk aktivitet.

Dahlgren använder begreppet medborgerliga kulturer för att tydliggöra hur och varför människor engagerar sig politiskt, speciellt inom mediernas roll. Medborgerliga kulturer utgörs av sex sammanlänkande dimensioner: *kunskap, värderingar, tillit, arenor, praktiker och identiteter*. Dimensionerna kan variera i förhållande till varandra, men däremot så samspelar alla dimensionerna i praktiken och påverkas av hur människor medverkar i demokratins vardag (Dahlgren, 2009, s.108).

Kunskap är en de huvudsakliga utgångspunkterna för politiskt deltagande. Medborgare är i behov av åtkomst till information, analyser och debatter för att ha möjlighet att orientera sig i samhällsfrågor. Det som är ännu viktigare är deras kompetens att kunna ta till sig och få ny kunskap. Kunskap kan på så sätt ses som en aktiv och löpande process (Dahlgren, 2009, s.108-109). Kunskap är nära anknuten till färdigheter och praktiker, som exempelvis läskunnighet där medier spelar en väsentlig men omdiskuterad roll. Vilken kunskap som behövs för demokratiskt deltagande är inte satt, utan det krävs ständigt en diskussion om det (Dahlgren, 2009, s.109).

Tillit kan ses som en kärna för en demokratisk resurs. Med utgångsläge i Putman skiljer Dahlgren mellan *tjock tillit* (som grundar sig på personliga förhållanden) och *tunn tillit* (allmän tillit till främlingar). Tunn tillit är väsentlig inom medborgerligt engagemang då den

skapar samverkan mellan lösa nätverk och gemensamma politiska handlingar. Däremot är inte tillit alltid positiv. För mycket tillit kan gömma maktmissbruk, samtidigt som för lite tillit gör det svårare för gemensam handling. I komplexa samhällen behövs det därför en jämvikt mellan tillit och tvivel. Tillit till institutioner är dock ojämlikt uppdelat. Privilegierade grupper har en viss tendens att nå högre tillit, samtidigt som marginaliserade grupper oftast förmedlar misstro. Medan interpersonell tillit är viktig för att aktivistgrupper, sociala rörelser och politiska nätverk ska fungera (Dahlgren, 2009, s.112-114)

Demokrati utgår från rum (*arenor*) där medborgare kan träffas, diskutera och framträda tillsammans. Dessa rum kan vara både fysiska och medierade. Deras mening beror på om människor uppfattar dem som åtkomliga för politiskt bruk. Digitala medier, internet och den mobila tekniken har markant utvidgat de här kommunikativa rummen genom att skapa politisk kommunikation utan fysisk samlokalisering. Dessa rum kan även främja handlingar offline (Dahlgren, 2009, s.115-116).

Demokrati behöver gestaltas i återkommande *praktiker* som ger mening åt politiska ideal. De här praktikerna behöver kompetens, speciellt kommunicerbara och att de utvecklas genom erfarenhet (Dahlgren, 2009, s.116-117). Till exempel är rösta en grundläggande demokratisk praktik, samtidigt som kommunikation, nätverk och engagemang som är frågebaserat är centrala.

Politiskt deltagande utgår från att människor ser sig själva trovärdiga medborgare med rätt att delta. *Identiteter* innebär hur människor förstår sin roll i samhället och om de uppfattar sig själva som någon som måste engagera sig. När människor framställer en medborgerlig identitet som exempelvis aktiv medborgare eller förälder, ökar tendensen att delta i politiska praktiker. Identiteter skapas i samverkan med alla andra dimensioner, framför allt praktiker och kommunikativa rum (Dahlgren, 2009, s.116-117).

Demokrati behöver vissa demokratiska *värderingar* som är fästa i vardagslivet. Dessa innehåller värderingar som jämlikhet, frihet och tolerans och processrelaterade värderingar vad gäller offentlighet, ansvarsplikt och hänsyn till demokratiska regler. Konflikter är omöjliga att undgå i en demokrati och då blir värderingarna betydande för att hantera motsättningar utan våld. Demokratiska värden behöver vara allmänna och gälla alla, även om de för det mesta kan uppfattas olika och på så sätt skapa konflikter (Dahlgren, 2009,

s.110-111). Passion och emotionellt deltagande för demokratiska värderingar kan mobilisera handling och fungerar som en utgångspunkt för medborgerlig moral (Dahlgren, 2009, s.111-112).

3.3 Nätverkssamhället

Nätverkssamhället är nära anknuten till informationsteknologins utveckling, som har försett samhället med nya förutsättningar att påverka och utföra makt, kultur och sociala förlopp via nätverk (Castells, 1996, s.83). Historiskt sett har nätverksforum påträffats i olika sammanhang, däremot har ny teknologi gjort det möjligt för spridning i hela samhällsstrukturen. Enligt Castells är nätverksdeltagande och energin i dessa viktiga för samhällsutvecklingen liksom hur befolkningsstruktur, infrastruktur och kommunikationsnätverk samt sociala relationer är viktiga för enskilda händelser. Nätverk utgörs ofta av öppna strukturer som kan utvidga sig och anpassa innovationer utan att förändra balansen. Informationsteknologin har gjort det tänkbart för institutioner att ansluta sig som nätverk och utbreda sig geografiskt, oavsett storlek (Castells, 1996, s.519-521).

4. Metod och material

4.1 Studiens utformning

Undersökningen utfördes som en fallstudie där kvalitativ innehållsanalys har tillämpats, i syfte att fördjupa förståelsen för hur föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom kan uppfattas utifrån ett medborgarengagemang från Dahlgrens teorier om civic culture samt Papacharissis teori kring emotionellt medborgarengagemang. Materialet sorterades utifrån Dahlgrens sex dimensioner: *kunskap, värderingar, tillit, arenor, praktiker och identiteter* som fungerade som huvudkategorier till analysen. Papacharissis teori om affektiva offentligheter användes för att tolka hur känslomässiga uttryck och berättelser tillfördes till mobilisering, igenkänning och kollektiv handling i materialet.

4.2 Fallstudie

Enligt Bengt Flyvbjergs bok *Making social science matter: Why social inquiry fails and how it can succeed again* (2001) ger fallstudier en kontextberoende kunskap. Denna är betydande för att människor ska kunna utveckla en djupare förståelse (Flyvbjerg, 2001, s.83). Mänsklig inläring sker i flera steg, i de tidiga stegen följer människor regler och undersöker problem logiskt. De senare stegen utvecklas på ett mer helhetsbaserat vis för att förstå och agera. För

att nå dessa nivåer behövs erfarenhet av konkreta sammanhang och fallstudier ger denna typ av erfarenhet (Flyvbjerg, 2001, s.83). Fallstudien är inte bara en forskningsmetod, utan också en metod för lärande. Med hjälp av att analysera faktiska fall kan forskare och studenter få en djupgående uppfattning om komplexa fenomen.

En fallstudie används för att kunna undersöka ett begränsat system på djupet (Merriam, 1994, s.24). Fallstudiens utmärkande drag är att fokus syftar mot ett specifikt fenomen, händelse, person, kontext, institution eller en social grupp som analyseras i sitt sammanhang. Om en fallstudie är en väsentlig metod avgörs bland annat i vilken typ av forskningsfrågor som synliggörs, omfattning av kontroll forskaren har över sammanhanget och vilken typ av kunskap uppsatsen syftar till att framställa (Merriam, 1994, s.24). Fallstudier fokuserar mer på processen, på sammanhanget och på att utforska (Merriam, 1994, s.9). Valet av att använda fallstudie som metod motiveras tillsammans med studiens syfte att nå en djupgående uppfattning av en specifik företeelse i sin kontext. Metoden är relevant när forskningsfrågorna handlar om komplexa företeelser som behöver förstås i sin kontext och där det inte finns ett alternativ att skilja fenomenet från det sammanhang där den kommer från. Fallstudien passar också bra till när syftet inte är att pröva hypoteser, utan att framställa förståelse, kunskap och tolkning. Genom att inrikta sig på ett specifikt fall kan studien lyfta fram hur olika faktorer samspelar och ger betydelse för det som studeras.

4.2.1 Vad är fallet ett fall av?

Fallet handlar inte endast om Ki-DS som rörelse, utan handlar också om hur sociala förlopp som delning, dialog, igenkänning och känslomässig reaktion bildas genom samspel mellan rörelsen och deras följare. Detta tolkas genom Dahlgrens sex dimensioner av civic culture samt Papacharissis teorier kring affektiva offentligheter.

Flyvbjerg synsätt på fallstudier kan uppfattas som ett analytiskt exempel på hur medborgarengagemang förmedlas och appliceras i verkligheten (Flyvbjerg, 2001, s.66-78). Genom att analysera Ki-DS innehåll på Instagram och i poddar möjliggör detta att lyfta fram olika aspekter av emotionellt engagemang, kunskap och identitetsbyggande som i annat fall hade ignorerats av mer övergripande analyser av civic culture. Föräldrarörelsen Ki-DS fungerar därför som ett empiriskt exempel på hur vardagliga praktiker av föräldraskap och oro om barns digitala liv transformeras till ett gemensamt medborgarengagemang. Fallet

tillhandahåller därför en möjlighet att studera det specifika och vardagliga uttrycket för civic culture.

4.3 Kvalitativ innehållsanalys

Innehållsanalys är en metod som tillämpas för att organiserat analysera olika kommunikationsmaterial som texter och bilder som uttrycks genom till exempel webbplatser och sociala medier. Det internetbaserade materialet kan möjligen ses som dokument som kan fungera som empiriskt underlag för både kvantitativa och kvalitativa innehållsanalyser (Bryman, 2018, s.374-375). Kvalitativ innehållsanalys handlar om sökandet efter underliggande teman till det material som studeras (Bryman, 2018, s.677). En kvalitativ innehållsanalys handlar om att förstå mening, budskap och bakomliggande innebörder i materialet (Bryman, 2018, s.375).

Metoden har valts för att det empiriska materialet består av texter och visuellt material från Ki-DS offentliga digitala material från Instagram samt poddar och presentation (tillgänglig på Ki-DS webbsida) som är publikt tillgängliga. Metoden gör det tänkbart att systematiskt undersöka och analysera detta material genom att identifiera återkommande teman, mönster och uttryck.

4.4 Empiriskt urval

Det empiriska materialet består av digitala officiella material från föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom. Materialet kommer från Ki-DS Instagram såsom inlägg med tillhörande kommentarsfält (från starten den 5 juli 2024 till och med den 31 december 2025) samt Ki-DS webbsida, presentationen som Föräldrapakten använder och de två poddintervjuerna från SvD Ledarredaktion och Gravidbubblan.

4.5 Etiska reflektioner

Eftersom studien bygger på digitalt material från digitala plattformar så kommer hänsyn tas till riktlinjer kring forskning i online miljöer. Personliga uppgifter och igenkänningsbar data kommer inte att synas i studien. Kommentarer analyseras på bred nivå och anonymiseras vilket minskar risken för igenkänning, även om materialet är offentligt tillgängligt. Det är enbart offentligt material och sådant som godkänns av administratören som analyseras i denna studie.

5. Analys

5.1 Val av analysmodell

Denna studie använder en kvalitativ innehållsanalys för att undersöka föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom och för att förstå medborgarengagemang utifrån Dahlgrens teorier om civic culture samt Papacharissis teori kring emotionellt medborgarengagemang. Analysen utgår från Dahlgrens begrepp *civic culture*, där de sex dimensionerna *kunskap, värderingar, tillit, arenor, praktiker och identiteter* används som analytiska huvudkategorier. Inom varje kategori identifieras delar av materialet som synliggör hur engagemang konstrueras, uttrycks och motiveras. De här sammanställs tematiskt och ordnas i teman för att visa hur Ki-DS kommunicerar och framställer ett samhällsengagemang i sin roll som social rörelse.

5.2 Arenan Instagram Ki-DS

Hur kan då Ki-DS kommunikation på Instagram uppfattas utifrån dimensionen *arena*?

Engagemanget framträder särskilt genom att användarna kan reagera och interagera på ett emotionellt plan på Ki-DS *arena* Instagram, exempelvis genom att dela personliga berättelser i kommentarerna eller bekräfta Ki-DS inlägg genom att lajka och sprida inläggen vidare i sin omgivning. Samtidigt säger interaktionen i kommentarsfältet ganska lite om öppenheten då det är svårt att veta hur mycket av kommentarerna som tas bort eller vilka sorters kommentarer som synliggörs i den offentliga arenan. Ki-DS använder även olika typer av hashtags i sina inlägg, som ska bidra till att organisera och sprida Ki-DS budskap på den digitala arenan. Genom hashtags länkas de här inläggen till bredare diskussioner om barns digitala vardag, föräldraskap men också till den större samhällsdebatten, medan innehållet i inläggen blir sökbara och lättillgängliga också för användare som inte följer Ki-DS på Instagram. *Arenan* blir därför både ett rum för politiska samtal och ett hjälpmedel för att förändra digital vardag till praktiska handlingar.

Instagram fungerar för Ki-DS som en betydelsefull *arena* för medborgerligt engagemang. Rörelsen Ki-DS hade eventuellt inte funnits om medieplattformar som exempelvis Instagram inte existerat. Rörelsen skapar ett kommunikativt rum (*arena*) genom sina inlägg, stories och interaktiva funktioner där föräldrar kan hitta varandra, få tillgång av information, kommentera

inlägg och bekräfta varandra, dela erfarenheter genom personliga berättelser med varandra samt dela det vidare till sina Instagramföljare.

Sociala medier fungerar alltså inte bara som en informationskanal, utan också som den grund som gör rörelsen i stort sett möjlig. Genom dimensionen *arenan* kan personliga erfarenheter förvandlas till gemensamma handlingar, vilket skapar förutsättningar för ett medborgerligt engagemang om frågor kring digital barndom. Det är alltså inte en enformig kommunikationskanal, utan också så är det en digital arena där föräldrarna kan känna att deras röst hörs. Det digitala forumet innebär också särskilda möjligheter till skillnad från fysiska mötesplatser. Föräldrar som inte har tid eller av något skäl inte kan medverka fysiskt kan därför fortsätta engagera sig och dela informationen vidare. Instagram skapar alltså ett forum där medverkande är möjligt även utan fysisk samlokalisering (Dahlgren, 2009, s.115-116). Det är också en arena för geografisk spridning då plattformen inte är begränsad av fysiska platser och därför kan budskapet spridas till många människor över hela landet, vilket skapar en arena där idéer kan mobilisera längre än vad fysiska mötesplatser kan göra.

Utifrån uppfattningen om Instagram som en demokratisk arena kan Ki-DS analyseras som om det vore mer än en informationsplattform. Det är också en kanal för ett gemensamt engagemang, där föräldrar uppmanas att ansluta sig, dela upplevelser med varandra och ta gemensamma beslut om barns mobilanvändning. Det bekräftas i SvD Ledarredaktionens podd när Roksana Schnittger förklarar om Ki-DS:

Ja men det säger vi säger Kids. Bindestrecket är det som sliter isär barnen från det som ska hålla ihop dem och kan genom en barndom. Vi är en nationell folkrörelse eller föräldrarörelse som vi kallar det för en bättre digital barndom (SvD Ledarredaktion, 2025, 00:01:37).

Schnittger förklaring om bindestrecket handlar om det som gör att barnen hindrar att de glider isär och håller ihop dem istället för att ge en barndom. Det här kan förstås genom Dahlgrens begrepp civic engagement, där politiskt och medborgerligt deltagande utvecklas genom vardagens praktiker (Dahlgren, 2009, s.149). I Ki-DS förvandlas vardaglig oro och ansvar i föräldraskapet till ett gemensamt agerande via digitala plattformar. Genom att föräldrar motiveras till att skapa så kallade Föräldrapakter, diskutera med andra föräldrar i klassen, initiera föreläsningar i ämnet och handla tillsammans, stärks deras handlingsförmåga i frågor

om digital teknik (Dahlgren, 2009, s.149). Digitala medier som exempelvis Instagram fungerar som ett hjälpmedel för att konstruera gemenskap och standardisera andra normer kring barns mobilanvändning (Dahlgren, 2009, s.152).

Denna form av gemensamt engagemang som Ki-DS utgör ett exempel på kan även förhålla sig till tidigare forskning om digital mobilisering och sociala rörelser. Trots att Ki-DS inte fungerar som en politisk rörelse i traditionell bemärkelse, lyfter rörelsen fram hur digitala medier skapar gemensamma handlingar som har utgångsläget i vardagens praktiker och känslor. Forskning om digital mobilisering har speglat sig hur digitala medier skapat utgångspunkt för kollektiv organisering genom effektiv kommunikation, delning av berättelser och emotionella engagemang som man kan se i exemplet om arabiska våren och #MeToo. På liknande sätt förvandlas i Ki-DS föräldrars oro om barns mobilanvändning till ett kollektivt engagemang via digitala medier.

Arenan fungerar inte bara som en plattform för att sprida information utan också som ett rum för nätverk där personliga erfarenheter, känslor och beteenden kan sammanlänkas med gemensamma uttryck. Det här kan kopplas samman till nätverkssamhället som Castells nämner, där samhälleliga förlopp utförs via öppna och anpassbara nätverk som har en inverkan på makt, kultur och sociala förhållanden (Castells, 1996, s.83). I det här nätverkssamhället skapas informationsteknologin en typ av ordning där geografiska och strukturella begränsningar blir av med sin betydelse. *Arenan* Instagram för Ki-DS kan uppfattas som ett sådant öppet nätverk, där föräldrar kan gå med i, delta och dela budskapet. Det här passar bra med Castells förklaring av nätverk som ordnar med potential att utvidga sig och anpassa till nya institutioner utan att förändra den grundläggande balansen (Castells, 1996, s.520-521).

Den här formen av organisering kan uppfattas genom Bennet och Segerbergs framväxande alternativa modell *connective action logiken*. Där formella organisationer tappar sitt grepp om individer och grupp tillhörigheter ersätts av storskaliga, flexibla sociala nätverk, appliceras i moderna samhällen. Bennet och Segerberg hämtar sin iakttagelse i Castells bok. Dessa nätverk kan i hög grad fungera genom sociala mediars organisatoriska processer, och deras logik kräver varken stark organisatorisk kontroll eller den symboliska konstruktionen av ett enat 'vi'.

Genom Instagram som *arena* transformerar vardagliga emotioner och ansvar i föräldraskapet till engagemang som är nätverksbaserat. *Arenan* gör det inte bara möjligt för diskussioner, utan även mobilisering till kollektiv handling vilket stärker föräldrars handlingsförmåga kring frågor om barn i digitala miljöer. Ki-DS kan på så sätt uppfattas som ett exempel på hur emotionellt medborgarengagemang, nätverkssamhällets ordningar och connective action samspelar i det digitala deltagandet.

5.3 Värderingar

Hur kan då Ki-DS kommunikation uppfattas utifrån dimensionen *värderingar*?

Ett konkret exempel på hur Ki-DS använder plattformen Instagram som arena för att förmedla *värderingar* framförs i en bildserie om barns radikaliserings och sociala medier (se bilaga 1). Det visar exempel på vilka normer som råder i samhället och inlägget synliggör allvarliga samhällsproblem, där barn framställs som sårbara och krav på skydd, samtidigt som ansvaret som förälder markeras exempelvis genom hänvisning till politikern Johan Forsell. Bildserien synliggör tydligt att föräldrar inte kan framträda ensamma utan är i behov av råd och hjälp, därefter avslutas serien med rekommendationer för åldersgrupperna. Här visar Ki-DS upp hur föräldrar ska se på ansvar och vad som är moraliskt meningsfullt.

Det här exemplet visar på flera *värderingar* som Ki-DS uttrycker i sin kommunikation. Det är värderingar kring trygghet och föräldraansvar. Samtidigt visas en demokratisk dimension upp genom öppenhet och diskussion, eftersom plattformen är offentlig och tillgänglig. Det gör det möjligt för transparens och engagemang, men däremot så anpassas kommunikationen av Ki-DS genom aktiv reaktion och övervakning. Därmed balanseras demokratiska värden med ansvar och skydd, vilket synliggör hur Instagram fungerar som en arena där värderingar både förmedlas och tillämpas.

Kommentarsfältet till inlägget fungerar som en arenadiskussion, där användare formulerar både instämmande och kritik. Vissa kommentarer håller med vad Ki-DS säger i inlägget och bekräftar med kommentarer som "så bra" och "så viktigt", samtidigt som andra inte håller med och kritiserar Ki-DS anknytning till politiska aktörer. Som tidigare nämnt i dimensionen *arenan* så finns det ett antal begränsningar i hur de här värderingarna tillämpas i kommentarsfältet.

Kritiska kommentarer påträffas i väldigt liten utsträckning på Ki-DS Instagram och det är svårt att veta om Ki-DS modererar kommentarerna eller tar bort vissa. Det gör det därför svårt att uppskatta om kommentarsfältet fungerar som ett mångsidigt diskussionsforum eller en enig arena där vissa synpunkter får större synlighet än andra. Rosanvallon stödjer att alla kan delta på Internet och ingen kan kontrollera resultatet (Rosanvallon, 2008, s.67-68). Utifrån analysen är det svårt att avgöra huruvida någon kontrollerar, det vill säga modererar Ki-DS Instagram eller om det är en helt öppen *arena*. Nedan exempel kan stödja det sistnämnda.

Ett annat exempel om kommentarsfältet som kan ses som kritik är en återkommande kommentar från en användare i två olika inlägg på Ki-DS Instagram, från den 2 september 2024 och från den 17 januari 2025. I båda inläggen återfinns en kommentar om strålning från digitala enheter. I motsats till de övriga kommentarerna i Ki-DS inlägg, så förblir dessa kommentarer obesvarade och utan gilla-markeringar. Att Ki-DS inte svarar på detta typ av argument kan uppfattas som ett sätt att betona gränser för problemställningen som innehåller inom rörelsens ram för värderingar. Istället för att öppet avfärda kommentaren så sker det en tystare variant av avgränsning, där vissa synsätt får vidare synlighet.

En sådan uppfattning är nära sammanlänkad till hur Instagram som plattform både möjliggör och begränsar demokratiska principer. Enligt Dahlgren (2009, s.110-111) är demokratiska värderingar som öppenhet och diskussion essentiella för att demokratin ska fungera i vardagslivet. Instagram har en öppen och offentlig arena där innehållet är åtkomligt för alla som har möjlighet att ladda ner Instagram-appen och det skapar en utgångspunkt för transparens och engagemang. Det skapar alltså möjlighet för användare att få tillgång till samma information, intressera sig i diskussioner och känna delaktighet. Detta kan alltså kopplas ihop med värderingarna, öppenhet och jämlikhet. Samtidigt limiteras den här öppenheten av plattformens tekniska och organiserade ramar. Algoritmer påverkar vad som syns, granskning kontrollerar innehåll och villkor, konstruerar gränser för vad som får läggas upp. Det här skapar en dynamik där värderingar om ansvar, rättvisa och delaktighet inte bara är idealistiska normer, utan något som behöver tillämpas och diskuteras för de givna strukturerna.

För att visa vägen och guida människors engagemang och deltagande är demokratiska värderingar en grundläggande resurs. Stöd för demokrati och dess grundläggande värderingar

såsom jämlikhet, att ha en röst (i den politiska representationen), frihet att uttrycka sig hur man vill, rättvisa etc. är stark även om det finns variationer runt om i världen. Dahlgren och Hill påstår att bland personer med konservativa och högerinriktade sympatier liksom bland människor med lägre utbildning så har de en starkare tendens att avfärda demokratiska värderingar (Dahlgren & Hill, 2023, s.78). Grundläggande är dock enligt Dahlgren och Hill att det största problemet inte är avsaknad av demokratiska värderingar utan snarare en avvikelse mellan dem och verkligheten. Stöd för demokratiska värderingar är generellt högt men det är en utmaning hur de ska praktiseras i verkligheten (Dahlgren & Hill, 2023, s.79).

5.4 Identiteter

Hur kan då Ki-DS kommunikation uppfattas utifrån dimensionen *identiteter*?

Känslor har en central roll kring hur *identiteter* framställs. Ki-DS använder ett språk som framkallar affektiva reaktioner, där narrativ om barns sårbarhet och digitala risker konstruerar kraftfullhet och igenkänning. Dessa affektiva reaktioner kan man se i exemplet nedan, där grundaren för Ki-DS Roksana Schnittger gästar podden Gravidbubblan:

Det är som att dammarna har exploderat och man ser hur allting är kopplat till skärm och då kanske man inte vill argumentera för det är smartphone med skärm liksom, men diabetes har ökat, fysisk aktivitet har gått ner, självskadebeteende, pro-ana, depression, den psykiska ohälsan, allting, närsynthet (Gravidbubblan, 2025, 00:10:40).

I detta yttrande tillämpas ett starkt känslomässigt språk där metaforen “dammarna har exploderat” ger en känsla av att situationen är brådskande. Genom att rada upp ett antal negativa påföljder som exempelvis diabetes, självskadebeteende och depression, konstrueras ett starkt helhetsintryck där skärmanvändning skapar ett sammanlänkande problem med omfattande konsekvenser för barns hälsa. Uppräkningen tillför att stärka känslan av allvar och framkalla oro för mottagaren.

Samtidigt förknippas de här samhällsproblemen genast till föräldrarnas erfarenheter och ansvar. Genom att sätta barns välmående som fokus sätts känslor i gång som skydd och omvårdnad, vilket leder till att mottagaren lätt kan känna igen sig med problemet. Därmed

används inte språket bara som informativt, utan också genom att använda affekt, där emotionella reaktioner skapas innan något tydligt resonemang framförs.

De här affektiva reaktionerna kan förstås i linje med Papacharissis framställning av *affekt* som en länk mellan tanke och handling, där affekt funkar som en typ av rå kraft som förekommer tidigare medvetna känslor (Papacharissi, 2014, s.12-14). I exemplet från podden sätts denna pre-personella intensitet i gång genom ett språk som ger tecken på brådskande allvar, vilket kan ha en inverkan på hur lyssnaren fysiskt och känslomässigt påverkas innan något mer reflekterande anpassning sker. Därmed blir affekt en drivkraft i hur engagemang framkallas och hur identitet utformas i förhållande till frågan om barns digitala miljö.

Samma affektiva logik finns i andra inlägg på Ki-DS Instagram. Däremot förmedlas det genom andra stilistiska metoder. Ett exempel på detta är ett inlägg på Instagram, som är i en form av en bildserie kopplad till Halloween (se bilaga 2). Uttrycket som "skärmtid är lite som godis" och "gött ibland men i lagom mängd" konstruerar vardagsnära och avslappnad början till frågan, där mobilanvändningen visas som något tilltalande men möjligt skadligt vid för mycket. Metaforen grundar sig i att identifiera sig i det och använder affekt i stället för rationella resonemang, vilket leder till att budskapet är lätt begripligt.

Samtidigt betonas problemet genom jämförande uttryck som "godis varje dag = hål i tänderna" och "överdriven skärm varje dag = hål i huvudet". Här tillämpas humor och ironi för att framställa uppmärksamhet och känslomässig reaktion, vilket kan uppfattas som ett exempel på hur affekt förmedlas genom emotionell smitta i digitala miljöer (Papacharissi, 2014, 15-16).

I denna kontext blir även Papacharissis argument med affekt, tid och teknologi relevant. Inläggets länk till Halloween kan uppfattas som en strategisk situation, "Kairos", där kulturell kontext tillämpas för att stärka budskapet (Papacharissi, 2014, s.14-16).

När Ki-DS kommunicerar frågor kring barns digitala vardag framstår Ki-DS som att de har en tydlig roll i samhället där de identifierar sig som någon som har kunskap och möjlighet att engagera sig i föräldraansvar och uppgift vad gäller en mobilfri barndom. Det kan tolkas som ett sätt att gestalta hur människor ser sig själva både som en förälder men också som samhällsmedborgare. Genom att koppla samhällsfrågor till föräldraskapets emotionella

betydelser som exempelvis en oro för barnets framtid, förekommer engagemanget som en känslomässig mening. Det här leder till att medborgarskapet inte uppfattas som något avskilt utan något som gestaltas i sitt eget liv.

Engagemanget hos Ki-DS framförs inte som traditionell politik utan mer som ett moraliskt och känslomässigt ansvar att ändra normer. Huvudsakligen uppmuntras inte föräldrar att medverka i demokratiska processer, utan det handlar mer om att föräldrar ska ta ställning, dela vidare informationen och visa omtanke. Det här kan uppfattas som ett uttryck genom att medborgaridentiteten förhåller sig till individers livssituationer, där engagemang utvecklas från vardagliga erfarenheter än ur politiska ideal. Detta ligger i linje med Dahlgrens uppfattning på medborgarskap som är mer än en del av komplex identitet (Dahlgren, 2009, s.119).

Förutom affektens roll i de två olika exempel kan identitet hos Ki-DS också förstås på ett mer kollektivt fält. Altruism och en viss grad av nationell stolthet är inte ovanliga vid politisk oro, eftersom dessa är processer som syftar till att utmana och omforma narrativ om identitet, både individuellt och kollektivt. I Ki-DS kommunikation förekommer det att föräldrar inte bara får möjligheten av att ta del av information utan kan själva framträda som medlare av budskap som skapar en känsla av medverkan och ansvar. Genom att skicka inlägg, dela information och visa engagemang kan människor uppfatta sig som aktiva aktörer, där deras beteenden och emotioner samspelar i skapandet av individuell och kollektiv identitet.

Det här kan sedan kopplas vidare till Castells resonemang om identitet i nätverkssamhället. Castells menar att människor grupperar sig kring olika grundläggande identiteter baserade på religion och etnicitet som kan skapa trygghet och kollektiv mobilisering. Jakten på identitet är ingen ny trend utan har hela tiden funnits i samhället för att skapa mening för människor. Men nu håller jakten på identitet att bli den viktigaste meningskällan när tex institutioner tappar sin legitimitet, sociala rörelser försvagning etc. Således skapar människor mening genom att bygga en identitet efter det de är eller skulle vilja vara eller också tror sig vara, istället för vad de gör (Castells, 1996, s.26-27). I det här fallet så kan föräldrar forma sin egen självbild baserat på vad de är, vill vara eller uppfattar sig att vara.

Sammanfattningsvis visar de här exempel på hur Ki-DS använder affekt som ett bärande redskap för att framkalla engagemang och identitet. Genom både att visa allvarliga och mer

skämtsamma uttryckssätt sätts känslor igång som igenkänning, samhörighet och en form av ansvar. Därmed bidrar Ki-DS till att framkalla en form av medborgaridentitet där inte bara föräldrarna får information utan också engageras emotionellt i frågan kring barns digitala vardag.

5.5 Praktiker

Hur kan då Ki-DS kommunikation uppfattas utifrån dimensionen *praktiker*?

Ett exempel på det här är hur Ki-DS genom regelbundna uppmaningar till delning och igenkänning uppmuntrar följarnas medverkande. Till exempel så handlar vissa inlägg om konkreta råd som exempelvis “så reser du med barn utan att ge en skärm” eller “så sysselsätter du ditt barn”. Den här engagemangen omvandlas till att endast vara reaktivt till att bli praktiskt handlingsinriktad. *Praktiken* handlar alltså inte bara om politiskt beslutsfattande, utan också en fråga om normförändring som handlar om beslut i vardagen och diskussioner som föräldrar räknas med att medföra till sina barn.

Hashtags, vilka hjälper till att kategorisera inlägg, som tidigare har nämnts i dimensionen arena passar även bra in i dimensionen praktiker för Ki-DS kommunikation. Rörelsen tillämpar hashtags återkommande i sina inlägg. Dock är de inte helt likartade hashtags i inläggen. Till exempel finns det ett inlägg på Instagram från 8 januari 2026 som har hashtagsen #ki_dsorg, #ki_dssverige, #bättre digitalbarndom, #smartphonefribarndom och #smartphonefreechildhood, till skillnad från ett inlägg på Instagram från 31 maj 2025 som istället har #sfcsverige samt återigen #smartphonefribarndom och #smartphonefreechildhood. Den här blandningen kan uppfattas som en praktik, där rörelsen reglerar sitt språk och sina hashtags till olika kontexter eller målgrupper, istället för att noggrant följa ett mönster. Samtidigt visar det hur engagemanget svänger mellan den svenska och den internationella rörelsen, genom att det svenska och engelska språket blandas i hashtagsen.

När användare klickar på dessa hashtags i inläggen möts de inte bara av Ki-DS egna inlägg utan också helt andra inlägg som avser helt andra områden och som använder samma etiketter men som inte har någon koppling till rörelsen. Det här betyder att rörelsen inte riktigt har en fullständig kontroll, utan genomförs öppet i ett offentligt rum. Därför fungerar hashtagsen som en metod att integrera engagemanget och som en praktik positionerar Ki-DS i en större diskussion om barns skärmanvändning.

I denna kontext framträder Ki-DS som en rörelse som aktivt skapar och gör det tillgängligt för vardagsengagemang. Med hjälp av Instagram och andra digitala plattformar bidrar det till enkla former av deltagande och engagemang, genom att ta del av inlägg, sprida innehållet vidare till andra Instagramanvändare och medverka i diskussionen i kommentarsfältet. De här handlingarna kan i första hand uppfattas som begränsande, däremot så fungerar de som centrala *praktiker* inom den digitaliserade offentliga diskussionen. Alltså kan man säga att Ki-DS utgör ett demokratiskt engagemang för vardagsrutiner, istället för formella politiska arenor. Även Ki-DS upprop att gå med i Föräldrapakten kan ses som en konkret handling för ett ökat engagemang.

Det finns ett antal *praktiker* och kunskaper, som är relevanta för praktiker, för vilka medborgare måste ha tillgång till för att känna befogenhet att engagera sig. Det finns många sätt att utöva demokrati och dessa kan ändras efter förutsättningarna. Medborgarna fokuserar på *praktiker* och kunskaper som har att göra med kommunikation. Dock behöver inte alla människor ha kunskap eller *praktiker* om allt. Det är dock ett minimum att kunna hantera en dator, förstå digitala medier men också vilket är centralt här för den medborgerliga kommunikationen, diskussionen och opinionsbildning etc (Dahlgren & Hill, 2023, s.79). För Ki-DS så handlar det om att föräldrar genom de här praktikerna ska kunna hitta till de digitala plattformarna, förstå både visuella och verbala budskap, ta till sig kunskapen samt att medverka i diskussioner i kommentarsfältet och privata grupper såsom uppropet Föräldrapakten. Det krävs dock inte genomgripande politisk kunskap eller bra argumentationsfärdigheter, utan här behövs bara en grundlig digital kompetens och ett krav på reaktion och delning.

5.6 Kunskap

Hur kan då Ki-DS kommunikation uppfattas utifrån dimensionen *kunskap*?

I Ki-DS kommunikation konstrueras *kunskap* inte något som är neutralt utan något som visas genom en blandning av olika former av *kunskap*. På Instagram och i de två olika poddarna där Schnittger intervjuas, används olika referenser till olika aktörer såsom Folkhälsomyndigheten och Internetstiftelsen, men Schnittger återger också populärvetenskapliga resonemang från exempelvis Jonathan Haidts bok "Den ängsliga generationen" och skapar egna narrativ.

Ki-DS använder också rörelsens egna tolkningar och narrativ utifrån sina egna personliga erfarenheter. Grundarna har bland annat erfarenhet från kommunikationsavdelning hos KD samt teknisk kompetens från spelföretaget Toca Boca. Alla former av kunskap integreras med varandra och skiljs inte tydligt åt, vilket kan leda till att föräldrarna (mottagarna) kan ha svårt att särskilja på vad som är vetenskapligt, vad som är tolkningar av forskning och det som baserar sig på personliga åsikter eller emotionella narrativ.

För att kunna medverka i Ki-DS rörelsen är medborgarna i behov av att förstå olika samhällsproblem och Ki-DS ger tillgång till informationen på Instagram om de farligheter som sociala medier och smartphones kan betyda för barn. Det finns ett antal inlägg där dessa faror förtydligas. Ett av dem är en bildserie (se bilaga 3) som handlar om att barns skärmtid kopplas till risk för närsynthet. Serien börjar med rubriken “svårt att se?” där ordet “se” är tydligt och klart till skillnad från resten av texten som är suddiga. Den visuella suddigheten ska fungera som en metafor för synförsämring och uttrycka ett budskap innan själva texten syns. I nästa bild av serien lyfts ordet “risk” fram i rubriken “risk för närsynthet”, samtidigt som resten av texten ännu en gång är suddig. Den här visuella markeringen betonar det centrala budskapet och bestämmer mottagarens koncentration mot den kritiska informationen. I inlägget refereras även en sammanställning av 45 studier, som synliggör att fyra timmars skärmtid fördubblar risken för närsynthet hos barn jämfört med de som använde den en timme. Bildseriens sista bild avslutas med konkreta handlings-rekommendationer, såsom att barn behöver vara mer utomhus och följa 20-20-20 regeln, där pauser från skärmen framförs som ett sätt att motverka risker.

Det här visar på att kunskap inte visas som neutral eller enhetlig. Referenser som är baserade på fakta smälts samman med visuella metaforer och rekommendationer till handling, vilket konstruerar en mixad form av kunskap där bevis, tolkning och praktiska rekommendationer samspelar med varandra.

Ett annat exempel som tas upp i SvD Ledarredaktionens podd “Bör sociala medier ha åldersgräns” (9 dec 2025) där först fakta framförs från en person i SvD-redaktionen som sammanfattar Folkhälsomyndighetens utredning om skärmtid. Sedan svarar grundaren för Ki-DS Roksana Schnittger på det:

De positiva saker som finns är idag inte i nivå eller paritet med de negativa. Tittar vi på nyttoeffekten, det finns så mycket, mycket mer negativa andelar än vad det finns positiva. Det positiva går att flytta över till att använda skärm via en iPad, eller använda skärm via en dator, eller använda skärm via en tv (00:27:30)

I det här resonemanget visas flera saker om spridning av kunskap. Det börjar med att redaktionen redogör fakta från Folkhälsomyndigheten, som sedan Schnittger problematiserar och analyserar utifrån sin egen ståndpunkt, att de negativa konsekvenserna av skärmtid dominerar och att de positiva effekterna förflyttas till andra digitala teknologier.

Om man jämför podden med Instagram-exemplet om närsynthet visar podden sig som mer komplex. Lyssnaren bemöts av flera olika aspekter av kunskap samtidigt, först redaktionens återberättelse av fakta och sedan Schnittgers tolkning och uppfattning. Den här blandningen av olika kunskapsformer synliggör hur Ki-DS skapar sin roll som kunskapsmedlare och konstruerar legitimitet för sina slutsatser, även när linjen mellan vetenskapliga och tolkningsbara åsikter inte betonas tydligt.

Ett exempel på hur Ki-DS sprider sin kunskap och utbildar deras följare är rörelsens upprop Föräldrapakten. Genom pakten kan föräldrar få praktisk kunskap och råd för att begränsa barns mobilanvändning. Föräldrapakten består av information om rekommenderad ålder för smartphone, råd och pedagogiska tips om olika skärmaktiviteter som är först framtagna från grundarna av Ki-DS som sedan sprids vidare till föräldrar så de kan utbilda varandra. Därmed visar Föräldrapakten hur Ki-DS använder kunskap för att skapa förståelse och engagemang med hjälp av vetenskap, uppfattningar och praktiska råd som sammanlänkas med varandra.

Det här visar på att kunskapen hos Ki-DS inte enbart handlar om att återberätta fakta utan också visa på uppfattningen för hur digitala vanor kan påverka barn så att föräldrarna kan reflektera över sitt eget ansvar och agera därifrån. Den här tillgången till information om ansvar och teknik är en utgångspunkt för att medborgarna ska kunna medverka i rörelsen.

Information är mycket viktig där flödet av olika bilder och budskap inom och mellan nätverk är det som är viktigast i den sociala strukturen. I och med utvecklingen vad gäller digitala teknologier och i sin tur utvecklingen av nätverkssamhället så har det kunnat påverka

kunskapsnivån hos medborgarna eftersom de har fått möjlighet att snabbare ta till sig av kunskapen (Castells, 1996, s.527).

Dahlgren beskriver att medborgare måste ha tillgång till rapporter, analyser, diskussioner och debatter som är pålitliga för att medborgarna ska kunna engagera sig. Det som är viktigast är inte själva kunskapen utan förmågan att ta till sig kunskapen. För att kunna ta till sig kunskap så måste medborgare ha tillräcklig kunskap, utbildning och erfarenhet. Exakt vilken kunskap medborgarna, i detta fall föräldrar som engagerar sig i Ki-DS, kan aldrig slås fast. Det måste alltid vara en öppen diskussion (Dahlgren, 2009, s.108-109). I Instagraminläggens kommentarer går det inte att analysera vilken kunskap de har och inte heller vilken bakgrund eller utbildning de har. Det går dock att se att vissa av kommentarerna är skrivna av grundarna själva och av en rådgivare till Ki-DS och deras bakgrund och erfarenheter beskrivs inledningsvis.

5.7 Tillit

Hur kan då Ki-DS kommunikation uppfattas utifrån dimensionen tillit?

Ki-DS kan uppfattas som en aktör som både bevarar och stärker *tillit*. Å ena sidan placerar sig rörelsen som ett alternativ till institutioner som förstås som misslyckade med att beskydda barn i det digitala livet. Genom att kritisera politiska beslut, tekniska plattformar och ibland även kritik av experter, kopplar Ki-DS till utbredd samhällelig misstro mot traditionella makthavare. Det här kan bidra till att konstruera legitimitet bland föräldrar som redan uppfattar otrygghet och bristfällig *tillit* till politiken och teknikföretagen.

Å andra sidan konstruerar Ki-DS aktiv *tillit* på ett mer socialt plan. Genom att förmedla vardagliga uttryck, sprida personliga erfarenheter och använda känslomässigt laddade exempel konstrueras en känsla av igenkänning och samhörighet mellan föräldrar. *Tilliten* på arenan Instagram mellan föräldrar, visas här via delade erfarenheter, omtanke om barn och ett kollektivt moraliskt ansvar. Ett exempel på detta är från en kommentar på ett av Ki-DS inlägg (Instagram, 23 juni 2025) där flera föräldrar har kommenterat hur de reser med sina barn utan skärm. De delar olika erfarenheter hur de brukar göra på resorna och på några av kommentarerna svarar även andra föräldrar på kommentarerna för att ha en dialog med varandra. *Tilliten* mellan föräldrar som inte känner varandra tycks vara hög.

När resonemangen ibland saknar rationell grund, kan ändå engagemanget kvarstå genom affekt och kraftfull övertygelse och det kan kopplas till Dahlgren och Hills synsätt att andra medborgarna fortsätter att vara engagerade med en obruten energi (Dahlgren & Hill, 2023, s.87-88).

Tillit är en central dimension av Dahlgrens begrepp civic culture, då demokratiskt engagemang utgår från en grundläggande förtroende för både samhällsliga institutioner och till andra medborgare. Det finns två typer av *tillit*. Den första avser den mest grundläggande nivån av demokrati och dess natur. Över tid har *tillit* till stora institutioner och dess kunskap inom vetenskapen, journalistiken och media kraftigt eroderats. Det har övergripande lett till ett demokratiskt dilemma. Dahlgren och Hill (2023) beskriver hur misstro har ökat markant med informationsöverflöd, där information och hastigheten som informationen kommer med, vilket man inte har sett tidigare (Dahlgren & Hill, 2023 s. 87-88). Det har bildats ett nytt dilemma för demokratin där inte bara misstron har ökat, utan också sanningen och hela legitimiteten har blivit mer instabil. Det har länge funnits en misstro vad gäller politiken men misstron har nu ökat explosionsartat. För vissa medborgare innebär deras misstro ett minskat eller avslutat engagemang hos dem. Den andra typen av *tillit* mellan medborgare som måste samarbeta. Det är en social dimension till politiken och en minimal tunn *tillit* som passar löst sammansatta förbindelser mellan medborgarna i dess engagemang. Det skulle inte gå att klara sig utan detta då rädsla och misstanke skulle uppstå och därmed förlama potentiellt engagemang (Dahlgren & Hill, 2023, s.79).

6. Diskussion och slutsatser

Syftet med studien har varit att ta reda på hur föräldrarörelsen Ki-DS Bättre Digital Barndom kan förstås genom medborgarengagemang och framställs i digitala miljöer genom att utgå från Dahlgrens teori om civic culture och Papacharissis teori om emotionellt medborgarengagemang. Studien har analyserat hur engagemang skapas genom Dahlgrens sex dimensioner: *arenor*, *värderingar*, *identiteter*, *praktiker*, *kunskap* och *tillit* genom en kvalitativ innehållsanalys av Ki-DS kommunikation på Instagram, webbsida samt två olika poddar där en av grundarna intervjuas.

Analysen synliggör tydligt att ett emotionellt engagemang genomsyrar Ki-DS kommunikation. Däremot så uttrycks det i olika former av dimensioner. Baserat på

Papacharissis teori kan Ki-DS uppfattas som en rörelse som inte huvudsakligen mobiliserar genom logiskt grundade resonemang, utan genom affektiva uttryck som konstruerar intensitet, igenkänning och emotionell närvaro. Genom visuella metaforer och personliga narrativ som till exempel mellan risk och trygghet eller mellan barns svagheter och vuxnas ansvar, konstrueras affektiva processer som gör frågan om barns digitala vardag brådskande och i behov av handling. Ki-DS fungerar inte bara som en rörelse som sprider information, utan också en praktik där känslor sammanlänkas med personliga erfarenheter till gemensamma responser som kan kopplas samman till Papacharissis begrepp om affektiva offentligheter.

Samtidigt synliggör studien att Ki-DS kan uppfattas som ett exempel av Dahlgrens begrepp *civic culture*, där demokratiskt engagemang formas i vardagen istället för traditionella politiska arenor. Instagram fungerar som både en *arena* men också en samling av *praktiker*, där deltagandet skapas genom enkla genomföranden som exempelvis att gilla, kommentera och att använda hashtags. De här genomföranden kan i första hand uppfattas som begränsande men i praktiken består de av medborgerligt deltagande i en digitaliserad offentlighet. Genom att sammanlänka politiska villkor med vardagliga rekommendationer och normer för föräldraskap förflyttas engagemanget från åsiktsuttryck till ett medborgarengagemang där praktiska genomföranden hos föräldrar i hemmet blir en faktor i det demokratiska upplägget.

Samtidigt visar studien på att dimensionen *arenan* som konstrueras i Ki-DS kommentarsfält genomsyras av vissa begränsningar, vilket syns tydligt i förhållande till dimensionen värderingar. Fastän Instagram är en öppen arena för engagemang, så är omfattningen av tillgängligheten svår att bedöma då det inte går att förstå hur mycket innehåll som regleras, övervakas eller kontrolleras. I kommentarsfältet så är det många användare som kommenterar positiva saker (lajks och emojis såsom hjärtan och tacksamhet) som att de håller med dem som har formulerat inläggen eller kommentarerna. Det är inte så många negativa kommentarer som går att utläsa och inte heller att någon ifrågasätter dem. Ett undantag är exempelvis inlägget om politikern Forsell, där det går att läsa kommentarer där några föräldrar kritiserar Ki-DS inlägg. Ki-DS har oftast svarat på de flesta kommentarerna i kommentarsfältet och då framstår de som kommunikativt närvarande. Dock så visar det i *värderingsdimensionen* att vissa kommentarer svarar de inte på alls. Det är kommentarer som handlar om alternativa former av förklaringar på problemet, som risker kopplade till strålning.

Där får inte personen som har kommenterat samma respons som övriga kommentarer, även om kommentaren finns i två olika inlägg av samma användare.

Analysen lyfter också fram att Ki-DS skapar och kommunicerar *kunskap* på ett sätt som utmanar uppförandet av kunskap som oberoende och uppenbar. I inlägg på Instagram och som bekräftas i poddarna kombineras både vetenskapliga hänvisningar, populärvetenskapliga argument och personliga berättelser utan tydliga gränser. Det här gör att kunskap blir ett pågående och närvarande förlopp, istället för ett bestämt innehåll, vilket överensstämmer med Dahlgrens syn på kunskap som en utgångspunkt på politisk medverkan. Samtidigt betyder detta att mottagaren till stor del räknas med att tolka, bedöma och relatera istället för att noga undersöka informationens vetenskapliga grund. Därför blir affekten här central då känslomässig igenkänning oftast går före ett analytiskt perspektiv.

Värderingar, jämlikhet, ansvar och trygghet framstår som centrala delar i Ki-DS kommunikation. Rörelsen förmedlar tydligt barns rätt till skydd och jämställda förutsättningar för uppväxt genom tydliga normer om ålder, gränser och ansvar hos föräldrar. De här *värderingarna* bidrar till att konstruera legitimitet för gemensam handling genom att framföra engagemanget som moraliskt väsentligt. Samtidigt synliggör analysen att tillit är en kluven dimension av Ki-DS engagemang. Å ena sidan visas misstro mot politiska institutioner, teknikföretag och vid vissa tillfällen även forskningens ovisshet. Å andra sidan skapar rörelsen sin legitimitet genom selektiva hanteringar av specialistkunskap och genom att fastslå sig som en pålitlig förmedlare av kunskap hos föräldrar.

För att sammanfatta synliggör studien att Ki-DS är en av dagens nuvarande form av medborgarengagemang där emotioner, praktiker i vardagen och digitala arenor samspelar i skapandet av politisk betydelse och genomförande. De affektiva uttrycken slås samman med praktiska rekommendationer och normgivande ståndpunkter tillför Ki-DS till att framställa demokratin i vardagen, medan ramarna mellan kunskap, mening och känsla kvarstår som obestämd. Det här visar både på förutsättningar och hinder för demokratiskt engagemang i dagens digitala värld, där mobilisering genomförs effektivt. Rörelsen kan därför förstås som ett uttryck för, och ett hinder inom dagens civic culture.

Avslutningsvis framkallar studien frågor om Ki-DS spridningsförmåga i förhållande till andra digitala sociala rörelser. Rörelser som #MeToo synliggör hur hashtags kan fungera kraftfulla

medel för effektiv mobilisering, synlighet och gemensam igenkänning. I den här kontexten blev hashtaggen en symbol som gjorde det möjligt för spridning och omfattande deltagande. Ki-DS användning av hashtags är den mer splittrad, där fler upprepande och olika hashtags tillämpas parallellt. De här konstruerar igenkänning men däremot saknar det tydlig användning av samlande hashtags som utmärker spridningskraftiga rörelser. Samtidigt leder hashtaggen som Ki-DS använder till olika inlägg som inte alltid har med rörelsen att göra, vilket kan leda till utbredning men också reducera rörelsens sammanhängande narrativ. Det kan också leda till att spridningen och hastigheten av spridningen begränsas och att det medborgerliga engagemanget påverkas negativt. Det här framkallar också frågan om Ki-DS hade kunnat förmedla ut sitt budskap tydligare om genom en mer genomgående strategi för hashtags.

För framtida forskning hade det varit relevant att göra en kvalitativ studie som grundar sig på ett än mer omfattande material såsom intervjuer med grundarna från Ki-DS och intervjuer med föräldrar som är engagerade i rörelsen genom den så kallade Föräldrapakten, deltagande i slutna WhatsApp-grupper samt delta på de fysiska möten och föreläsningar som Ki-DS håller. En sådan studie hade gjort det möjligt med en annan typ av empiri än bara offentligt material som den här studien utgår ifrån och på så sätt bidra till djupare förståelse för rörelsens strukturer och den typ av engagemang som rörelsen driver. Det hade eventuellt kunnat leda till andra eller mer fördjupade slutsatser om rörelsen. En annan intressant framtida forskningsämne hade varit att jämföra den svenska föräldrarörelsen Ki-DS med det motsvarande brittiska alternativet, *Smartphone Free Childhood*. Studien kan undersöka hur medborgarengagemang, affekter och civic culture framställs i olika nationella och kulturella sammanhang. En jämförande analys kan visa på de olika skillnaderna i de politiska strukturerna, kommunikationen och normer kan ha en inverkan på rörelsens strategier, uttryckssätt och typer av mobilisering. Det här skulle bidra till en djupare förståelse av internationella föräldrarörelser framställs och förhåller sig till olika sorter av civic culture.

7. Referenslista

Al-Qteishat, A.S.A. Social media and political protest mobilization: unveiling the dynamics of the Arab Spring 2.0. *Curr Psychol* 43, 34538–34562 (2024).

<https://doi-org.ludwig.lub.lu.se/10.1007/s12144-024-06942-1>

Brennan, G. (2018). How digital media reshapes political activism: mass protests, social mobilization, and civic engagement. *Geopolitics, History, and International Relations* 10(2): s.76-81. doi:10.22381/GHIR102201810

Bryman, A. (2018). *Samhällsvetenskapliga metoder*. Liber.

Castells, M. (1996). Informationsåldern: Ekonomi, samhälle, kultur. *Nätverkssamhällets framväxt*. Daidalos.

Cohen-Roth, O. (2022). Viral feminism: #MeToo networked expressions in feminist facebook groups. *Feminist Media Studies*, 22:7, 1695-1711.

<https://doi.org/10.1080/14680777.2021.1906295>

Dahlgren, P. (2009). *Media and Political Engagement: Citizens, communication and democracy*. Cambridge University Press.

Dahlgren, P., Hill, A. (2023). *Media Engagement*. Newgen Publishing UK.

Flyvbjerg, B. (2001). Making social science matter: Why social inquiry fails and how it can succeed again. Cambridge University Press.

Gravidbubblan (2025). Ingen minns en barndom bakom en skärm. Sanne Filia. 7 juli 2025.

<https://open.spotify.com/episode/3dwq5HZ7FOonsY8CoOmQjZ?si=MIQSZMDtRNKaRgBx4DcM4g> (Hämtad 2025-12-01)

Ki-DS Bättre Digital Barndom. <https://ki-ds.org/>

Merriam B, S. (1994). *Fallstudien som forskningsmetod*. Studentlitteratur

Miegel, F., Olsson, T. (2013). Civic Passion: A cultural approach to the 'political'. *Television & New Media* 14(1): s.5-19. DOI: 10.1177/1527476412442986

Papacharissi, Z. (2014). *Affective Publics: Sentiment, Technology, and Politics*. Oxford Studies in Digital Politics. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199999736.001.0001>

Park, S., Lee, J. Y., Notleyb, T., Dezuanni, M. (2023). Exploring the relationship between media literacy, online interaction, and civic engagement. *Information society* 39(4): s.250-261. <https://doi.org/10.1080/01972243.2023.2211055>

Rosanvallan, P. (2008). *Counter democracy: Politics in an age of distrust*. Cambridge University Press.

8. Bilagor

Bilaga 1: Instagram, 10 juli 2025.

kidssverige

Följ

Johan Forssell betonar
föräldraansvar för att stoppa
extremism och gängrekrytering,
men inte ens han såg när hans
egen tonåring gick med i
nazistkopplade grupper online.

313

1

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Följ

EN FÖRÄLDER I VÅR WHATSAPP-GRUPP SÄGER DET SÅ VÄL:

"Det är ganska tydligt hur illa det faktiskt är ställt i Sverige vad gäller utbud på plattformar till unga när en av de föräldrar, som skyddas av staten och säkerhetspolisen, under sitt föräldraansvar inte märker att hans egen 14-15-åring går med i Nazikopplade grupper och sitter och värvar nazister på nätet."

313

1

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Följ

**FÖRÄLDRAR KAN INTE GÖRA DETTA
ENSAMMA. DE BEHÖVER VERKLIGT STÖD
OCH VÄGLEDNING — MÅNGA VET INTE
ENS VAD DERAS BARN UTSÄTTS FÖR.**

313

1

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Följ

**VI GER BARN SMARTPHONES OCH
SOCIALA MEDIER, OVIETANDE OM ATT
DESSA PLATTFORMAR ÄR DESIGNADE FÖR
ATT KAPA DERAS SOCIALA HJÄRNOR 🧠**

313

1

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Följ

**“EXTREMISTGRUPPER UTNYTTJAR
GRUNDLÄGGANDE MÄNSKLIGA BEHOV AV
TILLHÖRIGHET OCH IDENTITET. DESSA
PLATTFORMAR ÄR PERFEKTA VERKTYG —
OCH BARN LÄMNAS ENSAMMA PÅ DEM.”**

— Dr Holly Kvist, forskare & community manager,
Smartphone Free Childhood Sverige

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Följ

**UPP TILL 90 % AV EXTREMISTER
RADIKALISERAS VIA SOCIALA MEDIER
OCH NÄSTAN ALL RADIKALISERING SKER
NU ONLINE.**

**30 % AV TERRORÄRENDEN INVOLVERAR
BARN 15 ÅR OCH YNGRE.***

313

1

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Följ

 **LÅT OSS FÖRHINDRA ATT DE HAMNAR
DÄR FRÅN BÖRJAN:**

- **INGA SMARTPHONES FÖRE 14.**
- **INGA SOCIALA MEDIER FÖRE 16.**

313

1

kidssverige Även en politiker kan missa att hans... mer

10 juli 2025

kidssverige

Skärmtid är lite som godis

127

3

2

12

kidssverige Idag är det Halloween, och tusentals barn kommer hem med enorma påsar godis 🍬... mer

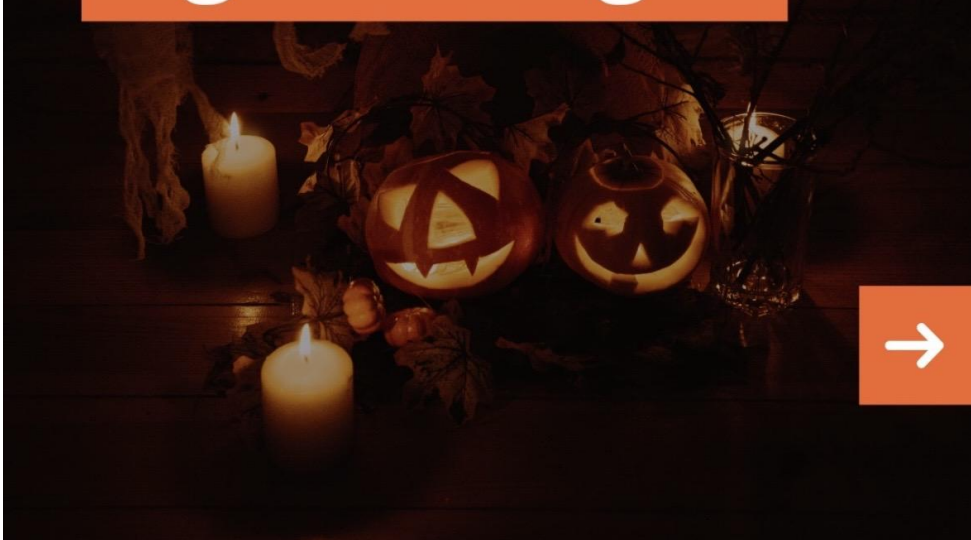
31 oktober 2025

kidssverige

Gött ibland, men i lagom mängd

127

3

2

12

kidssverige Idag är det Halloween, och tusentals barn kommer hem med enorma påsar godis 🍬... mer

31 oktober 2025

kidssverige

Godis var dag = hål i tänderna

(Det är ju sen gammalt!)

127

3

2

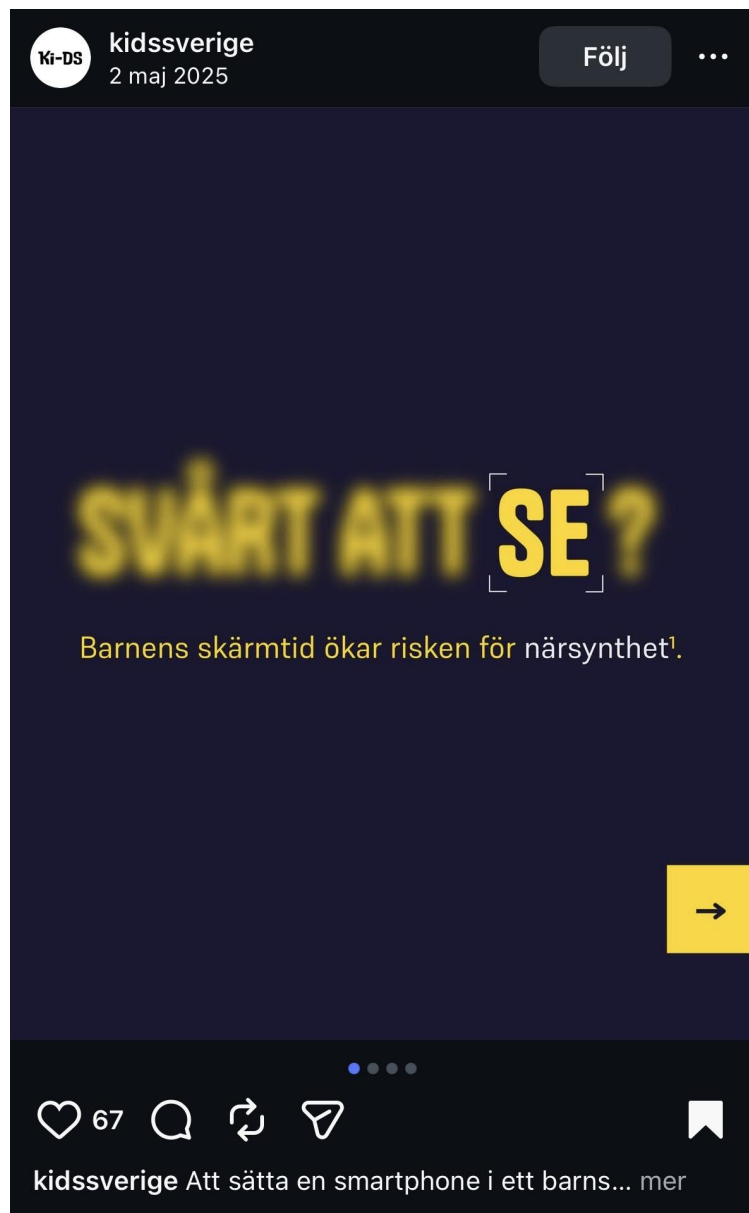
12

kidssverige Idag är det Halloween, och tusentals barn kommer hem med enorma påsar godis 🍬... mer

31 oktober 2025

Bilaga 3. Instagram 2 maj 2025

kidssverige
2 maj 2025

Följ

3/4

VAD KAN MAN GÖRA?

UT OCH LEK!

Forskning visar att barn som är utomhus ofta har minskad risk för närsynthet³.

20-20-20 REGELN

Ta en paus var 20:e minut och titta sex meter bort (20 feet) i 20 sekunder.

Pausen gör så att ögonen inte blir torra⁴.

67

kidssverige Att sätta en smartphone i ett barns... mer